

መጽሐፈ ዳንኤል - ቁጥር አራት

የማመዘዘኛው ገመድ

Jeff Pippenger

2023-11-27

በዳንኤል መጽሐፍ ውስጥ እንደተወከለው ያለውን የሌዋውያን ሃያ ስድስት የ“ሰባቱ ዘመናት” ጉዳይ እየመረመርን ነው። ይህን እያደረግን ያለነው ምክንያቱም ከ“ሰባቱ ዘመናት” ትንቢታዊ ባሕርይ አንዱ፣ ሠሪዎች የጣሉትን “የማሰናከያ ድንጋይ” መወከሉ ስለሆነ ነው። በመጽሐፍ ቅዱሳዊ መጻሕፍት ውስጥ የተወከለውን የማሰናከያ ድንጋይ እኔ የምገልጸው እንደ ሊታይ የሚችል ነገር ሆኖ ሳለ ግን የማይታይ እውነት ነው። ለሚያዩት ይህ ውድ ነው፤ ለማያዩት ግን የሚሰናከሉበት ብቻ ሳይሆን፣ ወደ ዱቄት የሚፈጭላቸው ድንጋይ ነው።

ክርስቶስ ሠራተኞች የጣሉትን ድንጋይ ሲያቀርቡ፣ ያ የማዕዘኑ ድንጋይ የማዕዘኑ “ራስ” እንደሚሆን ገለጠ። በቅዱሳን መጻሕፍት ውስጥ የተጣለው ድንጋይ መልእክት ሁልጊዜ እግዚአብሔር የቀድሞ የቃል ኪዳን ሕዝብን ሲያልፍ እንደሆነ ይመለከታል፤ በዚያውም ጊዜ እግዚአብሔር ከዚያ በፊት የእግዚአብሔር ሕዝብ ካልነበሩ ሕዝብ ጋር ወደ ቃል ኪዳን እየገባ ነው።

ኢየሱስም እንዲህ አላቸው፤ በመጻሕፍት ውስጥ፣ “ግንቦች የናቁት ድንጋይ፣ እርሱ የማዕዘኑ ራስ ሆነ፤ ይህ ከጌታ ዘንድ ሆነ፣ በዓይኖቻችንም ድንቅ ነው” የሚል ቃል ከቶ አላነበባችሁምን? ስለዚህ እላችኋለሁ፤ መንግሥት የእግዚአብሔር ከእናንተ ይወሰዳል፣ ፍሬውንም ለሚያፈራ ሕዝብ ይሰጣል። በዚህም ድንጋይ ላይ የሚወድቅ ሁሉ ይሰበራል፤ ነገር ግን ይህ ድንጋይ በማንም ላይ ቢወድቅ፣ ዱቄት አድርጎ ይፈጭዋል። ማቴዎስ 21፡42-44።

መንፈስ ቅዱሳን መላእክት ዊልያም ሚሊርን ወደ እርሱ የመሩት የመጀመሪያው “የዘመን ትንቢት” የዘሌዋውያን ሃያ ስድስት “ሰባት ዘመናት” ነበር። ሎዶቅያዊ አድቪንቲዝም ሚሊር በአገልግሎቱ አማካይነት ጌታ ያቆመውን መሠረታዊ እውነቶች የመፍረስ ሂደት የጀመረው ከሚሊር ግኝቶች እጅግ የመጀመሪያውን በመናቅ ነበር። እርግጥ ነው፤ የተቀደሰ መሠረት ማንኛውም ትንቢታዊ ምሳሌ እርሱ “ድንጋይ” የሆነውን ክርስቶስን ያመለክታል፤ ስለዚህ በ1863 “ሰባት ዘመናት” መጣል የመሠረታዊ እውነቶችን የመጣል ሂደት መጀመሪያ ብቻ ሳይሆን የክርስቶስን መጣልም ይወክላል። ክርስቶስ ስለ የተጣለው ድንጋይ እንደ መሰከረው ሁሉ፣ ጴጥሮስም ከመሠረቱ ድንጋይ ጋር የተያያዙት ትንቢቶች አንዱ በመጨረሻ “የማዕዘኑ ራስ” እንደሚሆን ይገልጻል።

ስለዚህም በመጽሐፍ እንዲህ ተጽፎአል፤ “እነሆ፣ በጽዮን የተመረጠ፣ ክቡር የማእዘን ራስ ድንጋይን አኖራለሁ፤ በእርሱም የሚያምን አይወረድም።” እንግዲህ ለእናንተ ለምታምኑ እርሱ ክቡር ነው፤ ለማይታዘዙት ግን፣ “ሕንጻ ሠሪዎች የናቁት ድንጋይ፣ ይህ የማእዘን ራስ ሆነ፤ የመሰናከልም ድንጋይ እና የቅፋት ዓለት” ነው፤ እነርሱም ለቃሉ ስለማይታዘዙ ይሰናከላሉ፤ ለዚህም ደግሞ ተመድበው ነበር። እናንተ ግን ከጨለማ ወደ ድንቅ ብርሃኑ የጠራችሁን የእርሱን ምስጋና እንድትነግሩ፣ የተመረጠ ትውልድ፣ ንጉሣዊ ክህነት፣ ቅዱስ ሕዝብ፣ ለራሱ የተለየ ወገን ናችሁ፤ እናንተም ቀድሞ ሕዝብ ያልነበራችሁ፣ አሁን ግን የእግዚአብሔር ሕዝብ ናችሁ፤ ምሕረትን ያላገኛችሁ፣ አሁን ግን ምሕረትን አግኝታችኋል። 1 ጴጥሮስ 2፡6-8።

የአድቪንቲዝም መጀመሪያ ያለው የመሠረት ድንጋይ የማዕዘኑ ራስ ይሆናል። ኢሳይያስ ከክርስቶስና ከጴጥሮስ ጋር በአንድነት ይስማማል፤ እንዲሁም ኢሳይያስ የመሠረት ድንጋይን በአዲስ የቃል ኪዳን ሕዝብ

ፊት ተተው የሚያልፉ የቃል ኪዳን ሕዝብን ለመወከል ይጠቀማል። በምስክርነቱም ከሞት ጋር ቃል ኪዳን ያደረገን ክፍል ይወክላል፤ እነርሱም ሐሰትን ተቀብለዋል። የተቀበሉት ያ ሐሰት፣ ጳውሎስ ከሞት ጋር ቃል ኪዳን በሚያደርጉት ላይ ጽኑ ማታላያ እንደሚያመጣ የሚለየው ሐሰት ነው፤ ምክንያቱም ለእውነት ያለውን ፍቅር አልተቀበሉም።

ስለዚህ በኢየሱሳም ያለውን ይህን ሕዝብ የምትገዙ ፊደሎች ሆይ፣ የእግዚአብሔርን ቃል ስሙ። እናንተ፡- “ከሞት ጋር ቃል ኪዳን አድርገናል፣ ከሲኦልም ጋር ስምምነት አለን፤ የሚጎርፍ መቅሰፍት በሚያልፍ ጊዜ ወደ እኛ አይደርስም፤ ሐሰትን መሸሽጊያችን አድርገናልና፣ በውሸትም ተሸፍነናል” ብላችኋልና። ስለዚህ ጌታ እግዚአብሔር እንዲህ ይላል፡- “እነሆ፣ በጽዮን ለመሠረት ድንጋይ አኖራለሁ፣ የተፈተነ ድንጋይ፣ የከበረ የማዕዘን ራስ ድንጋይ፣ የጻፍ መሠረት፤ የሚያምን አይቸኩልም። ፍርድንም መስመር አደርጋለሁ፣ ጽድቅንም መዘነጋ አደርጋለሁ፤ በረዶም የሐሰትን መሸሽጊያ ይጠርጋል፣ ውኆችም መደበቂያውን ያጥለቀልቃሉ። ከሞት ጋር ያደረጋችሁትም ቃል ኪዳን ይፈርሳል፣ ከሲኦልም ጋር ያለው ስምምነታችሁ አይጻፍም፤ የሚጎርፍ መቅሰፍት በሚያልፍ ጊዜ በእርሱ ትረገጣላችሁ።” ኢሳይያስ 28፡14-18።

“ሰባቱ ዘመናት” በሐሰቶች ሥር ተሰውሮ ነበር፤ እግዚአብሔርም በቀድሞው የቃል ኪዳን ሕዝብ አልፎ ከመቶ አርባ አራቱ ሺህ ጋር ቃል ኪዳን ሲገባ፣ ቀደም ሲል የተጣለቸው የማዕዘን ድንጋይ ወደ ማዕዘን “ራስ” ከፍ ትላለች። ይህን እውነት ለሚያስተውሉ እርስዎ ክቡር ናት፤ ለማያስተውሉት ግን፣ የማዕዘን ራስ የምትሆነው ድንጋይ እነርሱን መፍጨቷ ብቻ ሳይሆን፣ በምሳሌያዊ አነጋገር የመቃብር ራሳቸው ትሆናላች።

በዳንኤል መጽሐፍ ምዕራፍ ስምንት ቁጥር አስራ ዘጠኝ ውስጥ “የቅጣው የመጨረሻ ፍጻሜ” እናገኛለን፤ ይህም ደግሞ የቅጣው “የመጀመሪያ ፍጻሜ” ደግሞ መኖሩን ያመለክታል። ከክርስቶስ ልደት በፊት 677 ጀምሮ እስከ ጥቅምት 22, 1844 ድረስ ያለው የጊዜ ዘመን፣ መቅደሱ (እና ሠራዊቱ) የሚረገጥበትን የጊዜ ዘመን ይወክላል። ነገር ግን በዳንኤል ምዕራፍ አስራ አንድ ቁጥር ሠላሳ ስድስት መሠረት፣ ጳውሎስና ቅጣው እስኪፈጸም ድረስ ይበለጽግ ነበር። የምዕራፍ ስምንቱ የቅጣው ፍጻሜ የአንድ የጊዜ ዘመን ፍጻሜን የሚወክል ከሆነ፣ የምዕራፍ አስራ አንዱ የቅጣው ፍጻሜ ደግሞ እንዲሁ የአንድ የጊዜ ዘመን ፍጻሜን ይወክላል። መጽሐፍ ቅዱስ ይህን በግልጽ ያስተምራል፤ ነገር ግን ከሞት ጋር ቃል ኪዳን ያደረጉ ሰዎች ይህን እውነት በሐሰት ሸፍነውታል።

የሁለቱም ቅጣዎች ፍጻሜ ተመሳሳይ የዘመን ጊዜ ፍጻሜን ይወክላል፤ ምክንያቱም ሁለቱም መበተን፣ ምርኮና ባርነት የተጨመረበትን ያንኑ የሁለት ሺህ አምስት መቶ ሃያ ዓመት እርግጥን መፈጸማቸው ነበር። ሰሜናዊው መንግሥት በ723 ከክርስቶስ በፊት የአሦር ንጉሥ በምርኮ በወሰዳቸው ጊዜ፣ የ“ሰባት ዘመን” መበተን፣ ምርኮና ባርነት በመጀመሪያ ተቀበለ። ደቡባዊው መንግሥትም በ677 ከክርስቶስ በፊት ያንኑ እጣ ፈንታ ደረሰበት። ኤርምያስ ይህን እውነታ ያረጋግጣል።

እስራኤል የተበተነ በግ ነው፤ አንበሳች አባረሩት፤ በመጀመሪያ የአሦር ንጉሥ በላው፤ በመጨረሻም ይህ የባቢሎን ንጉሥ ናቡከደነፆር አጥንቶቹን ሰባበረ። ኤርምያስ 50፡17።

ኤርምያስ እየተገለጸ ያለው ደረጃ በደረጃ የሚገፋ ፍርድ ነው። አሦራውያን በ723 ዓ.ዓ. ሰሜናዊውን መንግሥት ወሰዱ፤ ከዚያም በ677 ዓ.ዓ. ምናሴን ወደ ዋና ከተማቸው ወደ ባቢሎን ወሰዱት። ከዚያም ናቡከደነፆር ኢየሱያምን ወሰደ፣ በዚህም በ606 ዓ.ዓ. የሰባው ዓመታት ምርኮኝነት መጀመሪያ ተመለከተ። ከዚያም ናቡከደነፆር ሴዴቅያስን ወሰደ እና በ586 ዓ.ዓ. ኢየሱሳምን አጠፋ።

ደቡባዊው መንግሥት በዓመፅቸው ከቀጠሉ እንደ ሰሜናዊው መንግሥት ተመሳሳይ ፍጻሜ እንደሚያጋጥማቸው ተጠንቅቀው ነበር። በሰሜናዊው መንግሥት ላይ የተፈጸመው ፍርድ በደቡባዊው መንግሥት ላይም ይፈጸማል ነበር፤ የዚያም ፍርድ ምልክት በይሁዳ ላይ ሊዘረጋ የሚገባው መስመር ነበር።

በኢሳይያስ ምስክርነት ውስጥ በቀላሉ “መስመሩ” ብቻ ነበር፤ ነገር ግን በሚቀጥለው ንባብ ውስጥ “መስመሩ” “የሰማርያ መስመር” ነው።

ስለዚህ የእስራኤል ጌታ አምላክ እንዲህ ይላል፤ እነሆ፡ በኢየሩሳሌምና በይሁዳ ላይ እንዲህ ያለ ክፉ ነገር አመጣለሁ፡ የሚሰማውም ሁሉ ሁለቱ ጆሮዎቹ ይጮሃሉ። በኢየሩሳሌምም ላይ የሰማርያን መስፈሪያ ገመድና የአክአብን ቤት ሚዛን እዘረጋለሁ፤ ኢየሩሳሌምንም ሰው ወጭትን እንደሚያጸዳ እንዲሁ አጠፋታለሁ፤ እያጸዳትም ወደ ታች እገለብጣታለሁ። ከርስቴም የቀረውን እተዋለሁ፡ በጠላቶቻቸውም እጅ አሳልፌ እሰጣቸዋለሁ፤ ለጠላቶቻቸውም ሁሉ ብዝበዛና ምርኮ ይሆናሉ፤ ይህም በዓይኔ ሬት ክፉ የሆነውን ስለደረጉና አባቶቻቸው ከግብፅ በወጡበት ቀን ጀምሮ እስከ ዛሬ ድረስ እኔን ስለሰጡኝ ነው። 2 ነገሥት 21፡12-15።

በአሁን የተጠቀሱት ጥቅሶች ውስጥ ሊታሰቡ የሚገቡ ሁለት ትንቢታዊ አገላለጾች አሉ። የመጀመሪያው የጆሮ መንቀጥቀጥ ሲሆን፡ ሌላውም የቱምባ መስመር ነው። በእነዚህ ጥቅሶች ውስጥ የሰማርያ መስመር ደግሞ የአክአብ ቤት የቱምባ መስመር መሆኑ ተለይቶ ተገልጿል። መስመሩና የቱምባ መስመሩ በግንባታ ሂደት የሚጠቀሙ የፍርድ መሣሪያዎች ናቸው። በእነዚህ ጥቅሶች ውስጥ፡ በሰማርያና በአክአብ ቤት የተወከለው በሰሜናዊው መንግሥት ላይ የተፈጸመው ፍርድ፡ በይሁዳና በኢየሩሳሌም ላይም እንደሚመጣ ያመለክታሉ። ማስጠንቀቂያው በቀረበበት ጊዜ፡ ሰሜናዊው የእስራኤል መንግሥት አስቀድሞ ተወርሮ፡ ተሸንፎ፡ ጠፍቶ፡ ወደ ባርነት ተወስዶ ነበር። የእግዚአብሔር የፍርድ መልእክት ማስጠንቀቂያውን በሚሰሙ ሰዎች ጆሮ ውስጥ መንቀጥቀጥን ያመጣል። ሁለቱም፡ የቱምባ መስመሩና የጆሮ መንቀጥቀጡ፡ በቅዱሳን መጻሕፍት ውስጥ እያንዳንዳቸው ሦስት ጊዜ ይገኛሉ። በእያንዳንዱም ሁኔታ በራሱ ሕዝብ ላይ ያለውን የእግዚአብሔር ቍጥ ይወክላሉ።

ጌታም መጥቶ ቆመ፡ እንደ ቀድሞውም ጊዜ፡ “ሳሙኤል፡ ሳሙኤል” ብሎ ጠራ። ሳሙኤልም መልሶ፡ “ባረያህ ይሰማልና፤ ተናገር” አለ። ጌታም ሳሙኤልን እንዲህ አለው፡- “እነሆ፡ በእስራኤል ውስጥ የሚሰማው ሁሉ ሁለቱ ጆሮዎቹ የሚያቃጭሉበትን ነገር አደርጋለሁ። በዚያ ቀን ስለ ቤቱ በኤሊ ላይ የተናገርሁትን ሁሉ እፈጽማለሁ፤ ስጀምርም እፈጽመዋለሁ።” 1 ሳሙኤል 3፡10-12።

መውደቅ የኤሊ ቤት ስለሆነው ትንቢት ለማንኛውም የሚሰማው ሰው ሁለቱንም ጆሮዎቹ የሚያንቀጠቅጥ ነበር። በሳሙኤል ዘመን የጆሮ መንቀጥቀጥ የኤሊ ቤት መውገድን ያመለክታል። ለሳሙኤል የተሰጠው ትንቢታዊ ቃል ፍጻሜ የሆነው የኤሊ ቤት መገልበጥና ሳሙኤል እንደ ነቢይ መቋቋሙ ነበር። ጴጥሮስ እንደሚናገረው፡ ሳሙኤል በዚህ ይወክላል፤ እነርሱ በቀድሞ ዘመን የእግዚአብሔር ሕዝብ ያልነበሩ ነገር ግን አሁን የሆኑ ሕዝብ ናቸው፤ ምክንያቱም ሳሙኤል እንደ ነቢይ በተቋቋመ ጊዜ የኤሊ ቤት ተደመሰሰ። ኤርምያስ ደግሞ በኢየሩሳሌም አመራር ላይ ጆሮን የሚያንቀጠቅጥ ፍርድ ያውጃል።

እናም በል፡- እናንተ የይሁዳ ነገሥታት ሆይ፡ እናንተም የኢየሩሳሌም ነዋሪዎች ሆይ፡ የእግዚአብሔርን ቃል ስሙ፤ የሠራዊት ጌታ፡ የእስራኤል አምላክ፡ እንዲህ ይላል፡- እነሆ፡ በዚህ ስፍራ ላይ ክፉ ነገር አመጣለሁ፤ ያንንም የሚሰማ ሁሉ ጆሮው ያቃጭላል። ኤርምያስ 19፡3።

ሦስቱም የ“ጆሮ መንቀጥቀጥ” ማጣቀሻዎች ከሞት ጋር ቃል ኪዳን ያደረጉ የቃል ኪዳን ሕዝብ ጋር የተያያዙ ናቸው፤ ከዚያም በኋላ ይወረራሉ፤ ይሸነፋሉ፤ ይጠፋሉ፤ ይበተናሉ፤ ወደ ባርነትም ይወሰዳሉ። ጆሮ መንቀጥቀጥ የእግዚአብሔር ቁጥ ፍርድ ምልክት ነው፤ የዚያም ፍርድ ምልክት በቅዱሳን መጻሕፍት ደግሞ “plummet” በሚለው ቃል ሦስት ጊዜ ተወክሏል። እኛ በ2ኛ ነገሥትና በኢሳይያስ ውስጥ አስቀድመን አንብብንዋል፤ ነገር ግን በቅዱሳን መጻሕፍት ውስጥ ለ“plummet” አንድ ሌላ ማጣቀሻ አለ፡ በዚያም ማጣቀሻ ውስጥ plummet የሚለው ቃል ከቀደሙት ሁለት ማጣቀሻዎች የተለየ የዕብራይስጥ ቃል ተተርጉሞ ተጠቅሟል።

ከእኔም ጋር የሚናገረው መልአክ እንደ ከእንቅልፉ የሚነቃ ሰው እንዲሁ እንዳይነቃኝ ዳግመኛ መጣ፤ እርሱም፡- ምን ታያለህ? አለኝ። እኔም አልሁ፡- ተመልክቻለሁ፤ እነሆም፡ ፈጽሞ ከወርቅ የተሠራ መቅረዝ አለ፤ በራሱም ላይ ጎድጓዳ ዕቃ አለበት፡ ሰባቱም መብራቶቹ በእርሱ ላይ አሉ፡ በራሱም ላይ ላሉት ሰባቱ መብራቶች ሰባት ቱቦዎች አሉ፤ ከጎኑም ሁለት የወይራ ዛፎች አሉ፡ አንዱ በጎድጓዳው የቀኝ ወገን፡ ሌላውም በግራው ወገን። እኔም መልሼ ከእኔ ጋር የሚናገረውን መልአክ፡- ጌታዬ ሆይ፡ እነዚህ ምን ድር ናቸው? ብዬ አልሁት። ከእኔም ጋር የሚናገረው መልአክ መልሶ፡- እነዚህ ምን እንደ ሆኑ አታውቅምን? አለኝ። እኔም፡- አላውቅም፡ ጌታዬ ሆይ አልሁ። እርሱም መልሶ እንዲህ አለኝ፡- ይህ ለዘሩባቤል የተነገረ የእግዚአብሔር ቃል ነው፡ እንዲህም ይላል፡- በሠራዊት አይደለም፡ በኃይልም አይደለም፡ ነገር ግን በመንፈሴ ነው፡ ይላል የሠራዊት ጌታ። አንተ ታላቅ ተራራ ሆይ፡ ማን ነህ? በዘሩባቤል ፊት ሜዳ ትሆናለህ፤ እርሱም በእልልታ፡- ጸጋ፡ ጸጋ ለእርሱ! እያሉ የራስ ድንጋዩን ያወጣዋል። ደግሞም የእግዚአብሔር ቃል መጥቶ እንዲህ አለኝ፡- የዚህን ቤት መሠረት የጣሉት የዘሩባቤል እጆች ናቸው፤ እጆቼም ደግሞ ያጠናቅቁታል፤ የሠራዊት ጌታም ወደ እናንተ እንደ ላከኝ ታውቃላችሁ። የትንሽ ነገርን ቀን የናቀ ማን ነው? እነርሱ ደስ ይላቸዋልና፡ የሚዘን ገመዱንም በዘሩባቤል እጅ ከእነዚያ ሰባቱ ጋር ያዩታል፤ እነዚያም በምድር ሁሉ ላይ ወዲያና ወዲህ የሚመለሱ የእግዚአብሔር ዓይኖች ናቸው። እኔም መልሼ፡- በመቅረዙ የቀኝ ወገንና በግራው ወገን ያሉት እነዚህ ሁለት የወይራ ዛፎች ምን ድር ናቸው? ብዬ አልሁት። ዳግመኛም መልሼ፡- በሁለቱ የወርቅ ቱቦዎች አማካይነት የወርቃማውን ዘይት ከራሳቸው የሚፈሰሱት እነዚህ ሁለት የወይራ ቅርንጫፎች ምን ድር ናቸው? ብዬ አልሁት። እርሱም መልሶ፡- እነዚህ ምን እንደ ሆኑ አታውቅምን? አለኝ። እኔም፡- አላውቅም፡ ጌታዬ ሆይ አልሁ። እርሱም፡- እነዚህ በምድር ሁሉ ጌታ አጠገብ የሚቆሙ ሁለቱ የተቀቡት ናቸው አለ። ዘካርያስ 4፡1-14።

በሁለተኛ ነገሥትና በኢሳይያስ ሀያ ስምንት “plummet” ተብሎ የተተረጎመው ቃል “mishqâl” ሲሆን ትርጉሙም ሚዘን ነው። በሁለቱም ክፍሎች ላይ ሚዘን (plummet) በመስመሩ ላይ ሊጨመር ነበር። ሚዘን በሚዘን መለኪያ ውስጥ የሚጠቀሙት ነገር ሲሆን ፍርድን ይወክላል። ሚዘን ያለበት መስመር የፍርድ መስመር ነው። የሰማርያ መስመር “ሰባት ዘመን” ወይም ሁለት ሺህ አምስት መቶ ሃያ ዓመታት የሚባለው ዘመን ነበር። በሰማርያው መንግሥት ላይ የመጣው ይህ ያለው የጊዜ ወቅት በደቡባዊው መንግሥት ላይ ደግሞ ሊጣል ነበር። የእያንዳንዱ መስመር መጨረሻ በዳንኤል መጽሐፍ ውስጥ ወይ የመጨረሻው ቁጣ ፍጻሜ ወይም የመጀመሪያው ቁጣ ፍጻሜ ተብሎ ተለይቶ ይታወቃል። ይህ ዘመን በዳንኤል ውስጥ ኢየሩሳሌምና ሠራዊቱ በአረማዊነትና በጳጳሳዊነት በሆኑት ሁለቱ አጥፊ ኃይሎች የሚረገጡበት ዘመን እንደሆነ ተወክሏል። ሁለቱም ዘመኖች የራሳቸው ዋና ከተሞች በተወረሩ፣ በተሸነፉ፣ በተደመሰሱ እና ነዋሪዎቻቸው ወደ ባርነት በተወሰዱ ጊዜ ይጀምሩ ነበር።

ነገር ግን በዘካርያስ፣ “plummet” የሚለው ቃል ከሁለት ዕብራይስጥ ቃላት ጥምረት የተሠራ ነው። የመጀመሪያው ቃል “eben” ነው፣ ትርጉሙም “መገንባት” ሲሆን፣ ደግሞ “ድንጋይ” ማለት ነው። እርሱም “የሕንፃ ድንጋይ” ማለት ነው። ከዚያም ይህ ቃል “bediy” ከሚለው ዕብራይስጥ ቃል ጋር ይጣመራል፣ እርሱም “መከፋፈል ወይም መለየት” ማለት ነው። በዘካርያስ ውስጥ “plummet” የሚባለው፣ የሚገነባበት እና መለየትንና መከፋፈልን የሚያመጣ ድንጋይ ነው። ይህ መከፋፈል በሁለት ዓይነት አምላኪዎች መካከል ነው፤ አንዱ ወገን ድንጋዩን በሚያዩ ጊዜ ደስ የሚላቸው፣ እርሱን የማዕዘናቸው ራስ አድርገው የሚያደርጉትና በእርሱ ላይ የሚገነቡት፤ ሌላው ግን እርሱን የማያይ፣ የሚጥለው፣ በእርሱ ላይ የሚሰናከል፣ በመጨረሻም በእርሱ የሚቀጠቀጥ፣ ከዚያም ያ ድንጋይ ለእርሱ የራስ ድንጋይ ወይም የመቃብር ድንጋይ የሚሆን ነው። አንዱ ወገን ከሕይወት ጋር ቃል ኪዳን ያደርጋል፤ ሌላው ግን ከሞት ጋር ቃል ኪዳን ያደርጋል።

በዘካርያስ ታሪክ ውስጥ፣ ጥንታዊቱ እስራኤል ኢየሩሳሌምን እንደገና ለመገንባትና ለመመለስ ከባቢሎን ገና ወጥታ ነበር። ዘሩባቤልም ገዥ ሆኖ ተሾመ፣ ሥራውንም እንዲቆጣጠር ነበር። እርሱ በሥራው መጀመሪያ የመሠረት ድንጋዩን አኖረ፣ በሥራውም መጨረሻ የራስ ድንጋዩን፣ ወይም የክዳን ድንጋዩን አኖረ። ዘሩባቤል

ማለት “የባቢሎን ዘር” ማለት ነው። ትንቢቶቹ ሁሉ የመጨረሻዎቹን ዘመናት እየለዩ ናቸው፤ የዘሩባቤል ስምም የመሠረት ድንጋዩ በተጣለበት ጊዜ ያለው የመጀመሪያው መልአክ መልአክት ታሪክ ምልክት ነው። እንዲሁም የራስ ድንጋዩ፣ ወይም የክዳን ድንጋዩ በሚቀመጥበት ጊዜ ያለው የሦስተኛው መልአክ መልአክት ምልክት ደግሞ ነው። የመንፈስ ቅዱስ መፍሰስ መገለጥ፣ በመጀመሪያው እንቅስቃሴም ሆነ በሁለተኛው እንቅስቃሴ፣ በዘሩባቤል ስም (“የባቢሎን ዘር”) የተወከለ ነው፤ ምክንያቱም ከ“ባቢሎን ዘር” የሆነው የመጨረሻው ትውልድ እንዲወጣ የሚጠራውን መልአክት ይወክላል። ይህም በመጀመሪያው እንቅስቃሴ የተከናወነውን የእኩለ ሌሊት ጩኸት መልአክት ይወክላል፣ እንዲሁም በመጨረሻው የታላቁ ጩኸት እንቅስቃሴ ሊከናወን ያለውን ደግሞ ይወክላል።

ሁለቱ የወይራ ዛፎች፣ ሁለቱ የወይራ ቅርንጫፎች፣ እና ሁለቱ የተቀቡት ሰዎች፣ እነርሱም ሁለቱ ወርቃማ ቱቦዎች ዘይቱን ወደ እነርሱ በሚያፈሱባቸው ዕቃዎችን የሚወክሉ፡-

“በምድር ሁሉ ጌታ አጠገብ የቆሙት የተቀቡት ሰዎች፣ አስቀድሞ ለሰይጣን እንደ ሸፋኝ ኪሩብ የተሰጠውን ስፍራ ይይዛሉ። ዙፋኑን በሚከብቡት ቅዱሳን ፍጥረታት አማካኝነት ጌታ ከምድር ነዋሪዎች ጋር የማያቋርጥ ግንኙነትን ይጠብቃል። ወርቃማው ዘይት እግዚአብሔር የአማኞችን መብራቶች እንዳይንቀጠቀጡና እንዳይጠፉ ሲል የሚያበረክትላቸውን ጸጋ ይወክላል። ይህ ቅዱስ ዘይት በእግዚአብሔር መንፈስ መልአክቶች ከሰማይ ባይፈስስ ኖሮ፣ የክፉ ኃይሎች በሰዎች ላይ ሙሉ ቁጥጥር በኖራቸው ነበር።”

“እግዚአብሔር የሚያከብሩት መልአክቶች እኛ ሳንቀበላቸው ጊዜ እርሱ ይዋረዳል። እንዲሁም እርሱ ወደ ነፍሳችን ሊፈስሰው የሚፈልገውን ወርቃማ ዘይት፣ በጨለማ ውስጥ ላሉትም እንዲደርስ የሚሆነውን፣ እንቃወማለን። እነሆ፣ ሙሽራው ይመጣል፤ ሊቀበሉት ውጡ’ የሚለው ጥሪ በሚመጣበት ጊዜ፣ ቅዱሱን ዘይት ያልተቀበሉ፣ በልባቸውም የክርስቶስን ጸጋ ያልጠበቁ ሰዎች፣ እንደ ሰነፎቹ ደናግል ሁሉ፣ ጌታቸውን ሊገናኙ ዝግጁ እንዳልሆኑ ያገኛሉ። ዘይቱን ለማግኘት ኃይል በራሳቸው ውስጥ የላቸውም፣ ሕይወታቸውም ይፈርሳል። ነገር ግን የእግዚአብሔር ቅዱስ መንፈስ ከተለመነ፣ እኛም እንደ ሙሴ፣ ‘ክብርህን አሳዩኝ’ ብለን ብንማልድ፣ የእግዚአብሔር ፍቅር በልባችን ውስጥ ይፈስሳል። በወርቃማው ቱቦ ወርቃማው ዘይት ወደ እኛ ይተላለፋል። ‘በሰራዊት ጌታ ይላል፡- በኃይልም አይደለም፣ በብርታትም አይደለም፣ በመንፈሴ እንጂ።’ የእግዚአብሔር ልጆች የጽድቅን ፀሐይ ብሩህ ጨረሮች በመቀበል እንደ ብርሃናት በዓለም ውስጥ ያበራሉ።” Review and Herald, July 20, 1897.

ዘካርያስ እነዚህ ሁለቱ የወይራ ዛፎች ማን እንደሆኑ ደጋግሞ ጠይቆ ነበር፤ በዚህም የሁለቱ ምስክሮች የተለያዩ ምልክቶች ላይ ትኩረትን አቅርቦ ነበር። ሲስተር ኋይት ሁለቱን የወይራ ዛፎች በራእይ አሥራ አንድ ከተጠቀሱት ሁለቱ ምስክሮች ጋር ትለያያለች።

ስለ ሁለቱ ምስክሮች ነቢዩ ተጨማሪ እንዲህ ይገልጻል፡- “እነዚህ በምድር አምላክ ፊት የቆሙት ሁለቱ የወይራ ዛፎችና ሁለቱ መቅረዞች ናቸው።” “ቃልህ፡” ሲል መዝሙራዊው አለ፡ “ለእግሬ መብራት ነው። ለመንገዴም ብርሃን ነው።” ራእይ 11፡4፤ መዝሙር 119፡105። ሁለቱ ምስክሮች የብሉይና የአዲስ ኪዳን ቅዱሳን መጻሕፍትን ይወክላሉ። The Great Controversy, 267.

ዘካርያስ እነዚህ ሁለቱ ምስክሮች ማን እንደሆኑ ሊያስተውል ፈልጎ ነበር። በፈረንሳይ አብዮት ዘመን እነርሱ ብሉይና ሐዲስ ኪዳንን ነበሩ። ከጥልቅ ጉድጓድ የወጣው አውሬ በመንገድ ላይ የገደላቸው እንደ ሙሴና ኤልያስ ተወክለው ነበር። እነርሱ በ2020 ዓ.ም. ጁላይ 18 የተገደለውን የFuture for America አገልግሎት ይወክላሉ።

በምዕራፍ መጀመሪያ፣ ዘካርያስ ከተነቃ በኋላ፣ የሞቱት ደረቅ አጥንቶች በአንድነት በተሰበሰቡ ጊዜ ነገር ግን ገና ሕያዋን ሳይሆኑ፣ ገብርኤል “ምን ታያለህ?” ብሎ ይጠይቃል። ዘካርያስ ያየውን ይገልጻል፣ ከዚያም “እነዚህ

ምንድር ናቸው፤ ጌታዬ?” ብሎ ይጠይቃል። ገብርኤል የጥያቄውን አርእስት በጥያቄ ለዘካርያስ ጥያቄ መልስ በመስጠት ያጠናክራል። ዘካርያስን “እነዚህ ምን እንደሆኑ አታውቅምን?” ብሎ ይጠይቀዋል። ከዚያም ገብርኤል “ይህ ወደ ዘሩባቤል የሚመጣ የእግዚአብሔር ቃል ነው፤ እንዲህ ሲል፡- በኃይልም አይደለም፤ በጉልበትም አይደለም፤ በመንፈሴ ነው፤ ይላል የሠራዊት ጌታ” ብሎ ይመልሳል።

ለዘሩባቤል የተሰጠው የእግዚአብሔር ቃል እንዲህ ነበር፤ “በኃይል አይደለም፤ በብርታትም አይደለም፤ ነገር ግን በመንፈሴ ነው። አንተ ታላቅ ተራራ ሆይ፤ ማን ነህ? በዘሩባቤል ፊት ሜዳ ትሆናለህ፤ እርሱም የራሱን የማዕዘን ድንጋይ በእልልታ ያወጣል፤ ‘ጸጋ፣ ጸጋ ለእርሱ!’ ሲሉ።”

ዘሩባቤል ገዥው፤ በመጀመሪያውና በመጨረሻው ታሪክ ውስጥ መንገዱን የሚያዘጋጅ መልእክተኛን ይወክላል፤ በፊቱም ተራራው እንደ ሜዳ ይሆናል። ኢሳይያስ የዚያኑ መልእክተኛ ሥራ ይለያያል እናም “በምድረ በዳ ለአምላካችን ጎዳናን አቅኑ” ይላል፤ እንዲሁም “ሸለቆ ሁሉ” “ከፍ ከፍ” እንዲል ያደርጋል ይላል። ደግሞም “ተራራ ሁሉና ከረብታ ሁሉ” “ዝቅ ዝቅ” እንዲል ያደርጋል፤ ምክንያቱም በገዥው ዘሩባቤል ፊት ያለው “ታላቁ ተራራ” “ሜዳ ይሆናልና።”

የዊልያም ሚሊር የ«ሰባቱ ጊዜያት» መልእክት ከእግዚአብሔር ተሰጠው። ዘሩባቤል የ«ሰባቱ ጊዜያት»ን የመሠረት ድንጋይ ያኖረውን ዊልያም ሚሊርን ይወክላል፤ እርሱም ደግሞ «እልል እያሉ፣ ጸጋ፣ ጸጋ ለእርሱ» እየተባለ «የራስ ድንጋዩን የሚያወጡ» እጆችን ይወክላል። «ጸጋ» የሚለው ቃል ሁለት ጊዜ መደገሙ የእኩለ ሌሊት ጩኸት መልእክትን ይወክላል። «እልልታው» በሦስተኛው መልእክት ታላቅ ጩኸት የተወከለውን መልእክት ይወክላል፤ «ጩኸቱ» ደግሞ የእኩለ ሌሊት ጩኸትን ይወክላል። መላው ክፍል ስለ እኩለ ሌሊት ጩኸት መልእክት ነው። ይህም በራእይ አሥራ አንድ ጎዳናዎች ላይ በሞት እንቅልፍ ውስጥ ስለነበሩት ደናግል ነው፤ ይህም በሞቱ ደረቅ አጥንቶች ሸለቆ ውስጥ ይቀጥላል። እርሱ ስለ ሞቱ ደረቅ አጥንቶች ትንሣኤ ነው፤ እንዲሁም ጥበበኛዎቹ ደናግል አይተው ደስ የሚላቸው ስለ «ቱምባ» ትንቢታዊ ሚና ነው።

ከዚያም ዘካርያስ፤ “በተጨማሪም” ይላል። “በተጨማሪም” ማለት የሚቀጥለውን ክፍል ከቀደመው ክፍል በላይ መደርደር ማለት ነው። ይህም መስመር በመስመር የሚሄደውን የትንቢት መርህ የሚያመለክት ነው። ቀደም ያለው ውይይት በዘካርያስ የተወከሉትን የእግዚአብሔር ሕዝብ በእኩለ ሌሊት መንቃት ላይቶ አሳየ። ቀደም ያለው ውይይት በመጨረሻዎቹ ዘመናት ያሉ የእግዚአብሔር ሕዝብ በራእይ አሥራ አንድ ያሉት ሁለቱ ምስክሮች ማን እንደሆኑ ለማስተዋል ያላቸውን ፍላጎት በተደጋጋሚ አጽንዖት ሰጥቶ ገለጠ። ቀደም ያለው ውይይት ዘሩባቤል በመጀመሪያው እንቅስቃሴ ያለውን ሥራ እንዲሁም በመጨረሻው እንቅስቃሴ ያለውን ሥራ እንደሚወክል ላይቶ አሳየ። የዘሩባቤል “እጆች” (የሰውን ኃይል የሚወክሉ) የመሠረት ድንጋዩንና የራስ ድንጋዩን ሊጥሉ እንደ ነበረባቸው ገለጠ፤ ነገር ግን የእጆቹ ሥራ በመጽናኛው መለኮታዊ ኃይል ብቻ የተፈጸመ ነበር፤ እንዲሁም የሚፈጸምም እርሱን ብቻ በኩል ነው።

ከዚያ በፊት ባለው ውይይት ላይ ሊቀመጥ የሚገባው የተከተለው ውይይት፤ “የዘሩባቤል እጆች” ሥራውን ሲያጠናቅቁ፤ ከዚያም በመጨረሻዎቹ ዘመናት የእግዚአብሔር ሕዝብ ብርሃን ተሸካሚውን ገብርኤልን ወደ እግዚአብሔር ሕዝብ “እንደ ላከው” “ጌታ መሆኑን” እንደሚያውቁ ያሳያል። እነርሱ ከኢየሱስ ክርስቶስ ራእይ ጋር በተያያዘ የተወከለው የመጀመሪያ እውነት የሆነውን ሰማያዊ የመገናኛ ሂደት ያውቃሉ። የዘሩባቤልን መልእክትና ሥራ መቃወም፤ ከገብርኤል የሚመጣውን መልእክት መቃወም ነው፤ እርሱም ያንን ከክርስቶስ ተቀብሎታል፤ እርሱም በተራው ከአብ ተቀብሎታል።

ከዚያም ሁለቱ የአምላኪዎች ክፍሎች ይገለጣሉ። አንዱ ክፍል “የትንንሽ ነገሮችን ቀን ናቀ?” ሌላው ክፍል ግን “እነዚያ ሰባቱ፤ በምድር ሁሉ ላይ ወዲያና ወዲህ የሚመላለሱ የጌታ ዓይኖች ሲሆኑ”፤ “በዘሩባቤል እጅ ያለውን የልኬት ገመድ” “በሚያዩ ጊዜ ደስ ይላቸዋል።” የትንንሽ ነገሮችን ቀን የሚንቁ ሰዎች፤ በ“ልኬት ገመድ” የተመሰለውን የዊልያም ሚሊር ታሪካዊ ሥራ እየናቁ ናቸው። እነርሱ በዘሩባቤል እጅ ያለውን “የልኬት

ገመድ" በሚያዩ ጊዜ ከሚደሰቱት ጋር ተቃርነው ተቀምጠዋል። የዘካርያስ "የልኬት ገመድ" መከፋፈልን የሚያመጣ የሕንጻ ድንጋይ ነው። አንዱ ክፍል "የልኬት ገመድን" ይንቃል፤ ምክንያቱም በዘሩባቤል እጅ ያለው "የልኬት ገመድ" ከ"እነዚያ ሰባቱ" ጋር መሆኑን ለማየት እምቢ ይላሉ። ከ"ልኬት ገመድ" ጋር ያለው "ሰባት" የሚለው ቃል፤ በዘሌዋውያን ሃያ ስድስት "ሰባት ጊዜ" ተብሎ የተተረጎመው ያው ዕብራይስጥ ቃል ነው።

ከዚያም ዘካርያስ ከእንቅልፍ በነቃ ጊዜ እነዚያ ሁለቱ ምስክሮች ማን እንደሆኑ እንደማያውቅ እንደገና ይደግማል። ስለዚህ ሁለተኛ ጊዜ፤ "እነዚህ ሁለቱ የወይራ ዛፎች ምንድር ናቸው?" ብሎ ይጠይቃል። ደግሞም፤ "በእነዚያ ሁለት የወርቅ ቱቦዎች አማካኝነት የወርቁን ዘይት ከራሳቸው የሚያፈሱት እነዚህ ሁለቱ የወይራ ቅርንጫፎች ምንድር ናቸው?" ሲል እንደገና ይጠይቃል። ገብርኤልም ጥያቄውን ያጠናክራል፤ ዘካርያስ ያቀረበውን ጥያቄ እንደገና በጥያቄ በመመለስ፤ "እነዚህ ምን እንደሆኑ አታውቅምን?" ይላል፤ ዘካርያስም "አይደለም" ብሎ ይመልሳል። ከዚያም ገብርኤል፤ "እነዚህ በምድር ሁሉ ጌታ አጠገብ የሚቆሙት ሁለቱ የተቀቡ ናቸው" ይላል።

ምዕራፍ ገብርኤል ዘካርያስን ከእንቅልፍ በማንቃት ይጀምራል። ስለዚህ ዘካርያስ በእኩለ ሌሊት የሚነቁትን ደናግል ይወክላል፤ እነዚያም ደናግል በሚነቁ ጊዜ በራእይ ምዕራፍ አሥራ አንድ የተጠቀሱት ሁለቱ ምስክሮች ምንን እንደሚወክሉ ለማስተዋል እጅግ ከባድ ሽክም እንዳለባቸው ተመልክተው ይቀርባሉ። የመጽሐፍ ቅዱስ መጻሕፍት ሁሉ በራእይ መጽሐፍ ይገናኛሉ እና በእርሱም ይፈጸማሉ። እግዚአብሔር የውዥንብር ፈጣሪ ስላልሆነ ነቢያት ሁሉ እርስ በርሳቸው ይስማማሉ። ነቢያት ሁሉ ስለ ኖሩበት ዘመን ከሚናገሩት ይልቅ ስለ ዘመኑ ፍጻሜ ቀናት ይበልጥ ይናገራሉ።

ገብርኤል ዘሩባቤል የቤተ መቅደሱን ሥራ መጀመርም መጨረስም እንደሚያደርግ በመለየት የአልፋና አሜጋ መርህን ይጠቀማል። ሥራውም በመጀመሪያ የመሠረት ድንጋዩን በመጣል እና በመጨረሻ የራስ ድንጋዩን በማኖር የተወከለ ነው። ዘሩባቤል የሚለራውያንን እንቅስቃሴ እና የFuture for America እንቅስቃሴን ይወክላል።

ገብርኤል ለዘካርያስ የሚያቀርበው ነገር ይህ ነው፤ የእኩለ ሌሊት ጩኸት ሥራ፤ በመጀመሪያው መልአክ እንቅስቃሴ ውስጥ ሆነ በሦስተኛው መልአክ እንቅስቃሴ ውስጥ፤ በመንፈስ ቅዱስ ኃይል ይፈጸማል።

እነርሱ በመንገድ ላይ ሞተው ሳሉ ዓለም በሙታን አካላቸው ላይ ደስ አላት፤ ነገር ግን በተነሡ ጊዜ ዓለም ያን ጊዜ ፈራሽ፤ እነርሱም ደስ አላቸው። ደስ የሚያላቸውም የእነዚያን "ሰባት ጊዜ" መለኪያ በዘሩባቤል እጅ ሲያዩ ነው። መለኪያው ጥበበኞችን ከሰነፎች የሚለይ፤ የሚገነባበት ድንጋይ ነው።

ዘካርያስ "ሰባቱ" አይልም፤ "እነዚያ ሰባቱ" ይላል። እነርሱ ሁለት ሺህ አምስት መቶ ሃያ ዓመታት የሆነውን መበተን ሁሉ ያያሉ። "ሰባት" ተብሎ የተተረጎመው ቃል በዘሌዋውያን ሃያ ስድስት "ሰባት ጊዜ" ተብሎ የተተረጎመው ያው ቃል ሲሆን፤ በእስራኤል ሰሜናዊና ደቡባዊ መንግሥታት ሁለቱም ላይ የመጣውን የባርነት "እርግማን" ይወክላል። የዳንኤል መጽሐፍ "እነዚያን ሰባቱ" የመጀመሪያና የመጨረሻ ቍጣ መሆናቸውን ያመለክታል።

ዊልያም ሚሊር ያኖረው የመሠረት ድንጋይ "ሰባቱ ዘመናት" ነበር፤ በሦስተኛው መልአክ እንቅስቃሴ የተኖረው የአናት ድንጋይም "ሰባቱ ዘመናት" ነው። በመጨረሻዎቹ ዘመናት በእኩለ ሌሊት ጩኸት መነቃቃት ውስጥ "እነዚያን ሰባት" ሲያዩ የሚደሰቱ ሰዎች፤ ውድ ከሆነውና ንቁጥ ከሆነው መካከል መከፈልንና መለየትን ያያሉ። ውድ ወገን ወደ ሙሉ አንድነት ሲገባ በደስታ ይደሰታል፤ ንቁጥ ወገን ግን በጣም ዘግይቶ እንደሚያውቀው፤ በሁለቱ ወርቃማ ቱቦዎች ውስጥ ሲወርድ የነበረው ዘይት በእነርሱ እንደሌለ ያውቃል። ለአንዱ ወገን ደስታን የሚያመጣው እውነት፤ ለሌላው ወገን የመሰናከያ ድንጋይ ይሆናል፤ ሆኖም ለማየት

ፈቃደኞች ለነበሩ ሁሉ ለማየት የተዘጋጀ ነበር።

ልክ በ1856 ዓ.ም. ፊላዴልፊያዊ አድቪንቲዥም ወደ ሎዶቅያዊ አድቪንቲዥም ሲሸጋገር፣ “ሰባት ዘመናት” በመጀመሪያው እንደ ፈተና እንደ ሆነ፣ እንዲሁም “ሰባት ዘመናት” በመጨረሻውም እንደ ገና ፈተና ነው፤ ይህም በትክክል ሎዶቅያዊ አድቪንቲዥም ወደ ፊላዴልፊያዊ አድቪንቲዥም በሚሸጋገርበት ስፍራ ነው። በመጀመሪያው የነበረው ፈተና በ1863 ዓ.ም. ወድቆ ተሰነ፣ ይህም “ሰባት ዘመናት” የሚለውን መጽሐፍ ቅዱሳዊ ትምህርት በመናቅ ነበር። በመጨረሻው በ2023 ዓ.ም. ፈተናውን የሚወድቁ ወገኖች ይህን የሚያደርጉት፣ በዘሌዋውያን ሃያ ስድስት የተገለጸው “ሰባት ዘመናት” የሚያመለክተው መድኃኒት የሚጠይቀውን ልምምድ በመናቃቸው ምክንያት ነው።

የዳንኤል መጽሐፍ የ«ሰባቱን ዘመናት» ሙሉ በሙሉ እንደሚደግፍ መለየት አስፈላጊ ነበር፤ ከዚያ በኋላ የዳንኤል መጽሐፍ የመጀመሪያዎቹን ስድስት ምዕራፎች ትንቢታዊ መልእክት ማሰብ እንጀምር ዘንድ፤ ምክንያቱም አራተኛና አምስተኛ ምዕራፎች ስለ «ሰባቱ ዘመናት» ናቸው፣ እነርሱም በራእይ ምዕራፍ አሥራ ሦስት ያለው የምድር አውሬ ሁለት ቀንዶች መጀመሪያና መጨረሻ እንዲለዩ ያመለክታሉ።

እነዚያን የመጀመሪያዎቹን ስድስት ምዕራፎች መመርመራችንን በሚቀጥለው ጽሑፍ እንጀምራለን።

እግዚአብሔር ለዳንኤል የሰጠው ብርሃን በተለይ ለእነዚህ የመጨረሻ ቀኖች ተሰጥቶ ነበር። በሺናር ታላላቅ ወንዞች በሆኑት በኡላይና በሂድዴቅል ዳርቻ ያየው ራእዮች አሁን በፍጻሜ ሂደት ላይ ናቸው፤ የተነገሩትም ክስተቶች ሁሉ በቅርቡ ይፈጸማሉ።

በዳንኤል ትንቢቶች በተሰጡበት ጊዜ የአይሁድ ሕዝብ ሁኔታን አስቡ።

“ለመጽሐፍ ቅዱስ ጥናት የበለጠ ጊዜ እንስጥ። ቃሉን ልንረዳው እንደሚገባን አናስተውለውም። የራእይ መጽሐፍ በውስጡ ያለውን ትምህርት እንድናስተውል በሚያዝ ትእዛዝ ይከፈታል። ‘የዚህን ትንቢት ቃል የሚያነብ፣ የሚሰሙም፣ በእርሱም የተጻፉትን የሚጠብቁ ብጹዓን ናቸው፤ ጊዜው ቀርቦአልና’ ሲል እግዚአብሔር ያውጃል። እኛ እንደ ሕዝብ ይህ መጽሐፍ ለእኛ ምን ማለቱ እንደሆነ በምናስተውልበት ጊዜ፣ በመካከላችን ታላቅ መነቃቃት ይታያል። እንድንፈልገውና እንድናጠናው የተሰጠን ትእዛዝ ቢኖርም፣ የሚያስተምረውን ትምህርት ሙሉ በሙሉ አናስተውልም።”

“በቀደመው ዘመን አስተማሪዎች ዳንኤልንና ራእይን የታተሙ መጻሕፍት መሆናቸውን አውጅተው ነበር፣ ሕዝቡም ከእነርሱ ፊቱን አዞረ። ብዙዎች እንዳያነሡት ያደረጋቸውን የሚመስለውን ምሥጢሩን የሚሸፍን መጋረጃ፣ እግዚአብሔር ራሱ ከእነዚህ የቃሉ ክፍሎች አስወግዶታል። ‘ራእይ’ የሚለው ስም ራሱ፣ ይህ የታተመ መጽሐፍ ነው የሚለውን ንግግር ይቃረናል። ‘ራእይ’ ማለት አስፈላጊ የሆነ ነገር መገለጡን ማለት ነው። የዚህ መጽሐፍ እውነቶች በእነዚህ በመጨረሻዎቹ ዘመናት ለሚኖሩ ሰዎች ተነግረዋል። መጋረጃው ተወግዶ ባለበት በቅዱሳን ነገሮች ቅዱስ ስፍራ እኛ ቆመናል። በውጭ መቆም የለብንም። ቸልተኛና የአክብሮት ጎደል ሐሳብ ይዘን ወይም በችኮላ እርምጃ ሳይሆን፣ በአክብሮትና በእግዚአብሔር ፍርሃት ልንገባ ይገባናል። የራእይ መጽሐፍ ትንቢቶች ሊፈጸሙ ወደሚገባበት ጊዜ እየቀረብን ነው።” Testimonies to Ministers, 113.